

Николай Райнов
Песен за Девата

Румена зорница на деня – благословена да бъде Двата, Която се ражда от бляскавите вълни и пилее коси по морето! Неуловим е Нейният чар – и гиздостта на Нейния облик пробужда сърцето като двуостър меч. У Нея се сбират всички обаяния, защото Тя е и Майка, и Девственница: Тя е чудо и загадка за ума, но за сърцето е утеха и блаженство. Тя погалва силния – и неговата мощ се стапя като восък на слънце. Тя поглежда майчински слабия – и той добива смелост на исполин. Всеки е пред Нея дете – и Тя е Майка на всичко живо. Тя е родила душите, които живеят на земята.

Светлина Я обвива. И мъжете, като съзерцават Нейния блясък, остават със смутени сърца, с треперливи ръце – и в душата им се ражда любов.

Тя е носила Вечния Човек в своето лоно – и от Нейното сърце блика обич към вселената. Всеки, който почита богинята на Обичта, почита – Нея. И детето, което се гали с топли ръце о майка си, и момъкът, който посреща с тупкащо сърце своята обична, и съпругът, който целува своята съпруга, и старецът, който милва проходилото внуче: всички тачат Нея, Зорницата.

Чисто е Нейното сърце от петно – и като девствен сняг е бяла душа на Небесната Мома.

Тя е съкровен трепет на всичко създадено – и диша. Тя е в цветето на пролетта, стене в жълтия лист на есента, бори се с небето в снежните зимни бури, топи се в синевината на ведро лятно небе.

Ветрецът разнася Нейния шепот, а мълнията разсипва бурно блясък на Нейните златни коси.

Тя е светла мрежа, преплела света: в трепета на всеки лавров лист се дочува отглас от Нейната песен.

В Нейните коси се смее пламъкът на падащи звезди – и чезне грохът на разбити светове.

По Нейното чело се плъзгат кръговете на вси съзвездия – и мрак сменява светлината – и отново огнен пожар обгръща просторите, където поникват пламъци и почват да се гърчат огнени пръсти на огромна ръка.

Нейните очи се разтварят над човека като две обърнати бездни като тъмни небеса, като опасни пропасти, надвесени над душата – Едната се казва *Съдба*. Другата – *Тайна*. А тяхното общо име е – *Смърт* или *Обич*.

Като огромна чаша, пълна с огън, е Нейната уста: когото Тя целуне – той умира от копнеж. Защото в душата му кипват знойни желания – и той става роб – и душата му пада като плащаница, по която ще минат чужди нозе.

Нейните ръце са два огнени пояса, обвити около снагата на света; те са хубави като змии и смъртоносни като прегръдка. Защото хубостта носи смърт – и отрова спи във всяка целувка. Нейните ръце се простират над душата като два бели савана, под които можеш да се забравиш, но можеш и да умреш.

Тя е Властителка на вечното Тайнство, отдето се ражда Това, Що е родило света.

Тя е лавър, който пуска пламнали листа, огнени клонки и мълнийни цветове. Тя е светлина пред изгрев и здрач надвечер. Тя ражда черния Ден и бялата Нощ на човешката душа. Тя е страшното „Нима?“ на всяка вяра – и светлото „Може би!“ на всяко отчаяние. Неин е Първият Ден. Нейна е Сетната Нощ.

Тя е Обич, Притома и Мъдрост.

За оногова, който не знае, Нейното име е просто – Жена. Но за мъдреца, който е живял хиляди пъти, Нейното име е толкова сложно, че ничия уста не би могла да го изкаже напълно.

...И всичко живо Я боготвори – и всичко Ней служи. Тя минава през тъмната древност на вековете – и стига през мрака на времето до нас.

Тя е световната Евритмия, за която жадуват художниците – и светлата Хармония, която дирят свирачите и певците.

Много са Нейните преображения. Много са песните, в които долита Нейната душа при нас, при смъртните.

Ищар, Деркетто, Лакшми, Анаитис, Астарта, Изиди, Афродита, Венера –: Нея вредом обожават онези, що любят дълбоко и дирят в обичта или трепетен живот, или пламенна смърт.

Пазителка на Деветствеността. Тя има храм, дето вечно гори неугасимият Пламък на Любовта. И там отлитат душите на тръпни моми и на копнеещи мъже – и там душите пърлят своите крилца – и там душите изгарят, за да се не върнат назад. Тя е вечната кллада, на която гори душата на света.

За оногова, който не знае, нейното име е просто – Жена. Но за прозорливеца, който е прекарал хиляди животи, Нейното име е толкова заплетено, че ничия уста не би могла да го изкаже.

...Понякога Тя е гола, съвсем гола – и вси слепеят от млечния блясък на Нейната снага.

А понякога е забулена с покривало от звездна тъкан – и все се мъчат магите да повдигнат крайчеца на Нейното було.

...И сега дори – Тя цепи край нас вълните – и върху смарагдения гребен на водите всеки може да съзре голото тяло на Хубавицата, Която се ражда от девствената пяна.

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7517>]